

תת"ע 12316/11/15 - מדינת ישראל נגד אשר הרי אלדף

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 12316-11-15 12365-11-15 מדינת ישראל נ' אלדף אשר הרי
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אשר הרי אלדף

הנאשמים

הכרעת דין

א. מבוא:

1. בתיקים אלה, אשר הדיון בהם אוחד, מיוחסות לנאשם עבירות של נהיגה במהירות העולה על המותר. כתבי האישום מבוססים על צילום במערכת האכיפה המכונה א'3. שתי העבירות בוצעו באותו יום, 6.8.2015, ובאותו מקום, צומת הדרכים שמחה גולן ויוחנן רטנר בחיפה. העבירה הראשונה בוצעה בשעה 4:08 ובה נמדד הרכב במהירות של 91 קמ"ש, ואילו העבירה השנייה בוצעה בסמוך לאחר מכן, בשעה 4:27 כאשר הרכב תועד נוסע במהירות של 100 קמ"ש, והכל בכביש עירוני בו המהירות המותרת הינה 60 קמ"ש.

2. הנאשם כפר בעבירות בדיון שהתקיים בפני כב' השופטת פרסון בחודש נובמבר 2017, וטען כי הרכב שביצע את העבירות אינו רכבו אלא רכב מזויף או משוכפל. בהמשך הועברו התיקים לטיפול נקבעו לשמיעת ראיות לחודש פברואר 2018.

בישיבה זו הגישה המאשימה את הצילומים שהופקו במערכת האכיפה, ותעודות עובד ציבור להוכחת העבירה. הנאשם למעשה לא חלק על עובדה זו, דהיינו כי בוצעה עבירה ברכב הנושא מספר רישוי זהה לרכבו, אלא שכאמור טען כי הרכב אינו רכבו. מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו ואשתו, הגב' אלישבע אלדף.

3. למעשה, בהעדר ראיה ישירה בדבר זהות הנהג ברכב מיוחסות העבירות לנהג מכוח סעיף 27ב(א) לפקודת התעבורה אשר קובע כדלקמן:

"נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי הענין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו".

ההלכה היא כי נטל ההוכחה המוטל על בעל הרכב לסתור את החזקה שבסעיף זה הוא לפי מאזן ההסתברויות. עם זאת, במקרה דנן אין טוען הנאשם למסירת הרכב לאחר, אלא כי הרכב שביצע את העבירות אינו רכבו. מוכן אני להניח כי כדי לקבל טענה מסוג זה **די כי הנאשם יעורר ספק** האמנם מדובר ברכב אחר בכדי להביא להדיפת האישום נגדו.

4. עם זאת, כפי שכבר נקבע, כדי לעורר ספק סביר כנדרש, אין די בטענה סתמית ועל המערער להוכיח ולו בראשית ראיה שאכן אין המדובר ברכבו. (ראו לדוגמא עפ"ת (חיפה) 1994-01-13 **שרון רפאלי נ' מדינת ישראל**).

לאחר ששמעתי את הנאשם והעדה מטעמו מצאתי כי **לא צלח בכך, ולא ביסס את טענתו**. הגנת הנאשם מתבססת על מספר טענות אשר יפורטו להלן, ומצאתי כי **אף לא אחת מהן בוססה**. במצב דברים זה לא נדרשת המאשימה לסתור טענה שלא הוכחה, על כן, החזקה שבדין ממשיכה לחול ויש להטיל על הנאשם את האחריות לעבירה שבוצעה עם הרכב. הנאשם אף לא סתר את חזקת הבעלות ולא הראה כי אחר נהג ברכב במועד הרלוונטי.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום.

ב. טענת ההגנה של הנאשם:

1. טענת הנאשם כי הרכב בו בוצעה העבירה אינו רכבו מתבססת בעיקרה על שיחת טלפון שקיבל בחודש אוגוסט 2016, כשנה לאחר העבירות. משיחה זו עולה, לפי הנטען, כי הרכב נראה נוסע במקום אחר ולאחר ש"הורד מהכביש" בעקבות תאונת דרכים.

2. **ראשית, אומר מיד, כי שיחה זו לא הוכחה כלל**. הנאשם לא מסר פרטי האדם שהתקשר אליו, ומקל וחומר כי לא הזמין אותו להעיד בבית המשפט, וזאת על אף שבין הצדדים נערכה יותר משיחה אחת, כך שלכאורה יכול היה הנאשם למסור פרטי לצורך זימון.

3. **שנית, גם אם אקבל כי אכן נערכה פנייה כאמור לנאשם, אין בכך כדי להוכיח דבר וחצי דבר אודות השימוש ברכב שנה קודם לכן.**

אותו אדם שפנה לנאשם לא ראה את האירוע ואת הרכב המעורב. אותו אדם "מצא פתק" ובו מספר הרכב אשר לכאורה פגע ברכבו בשעת חנייה. לא נמסרו פרטים לגבי אותו פתק, אשר כמובן לא הוצג כראייה. לא הובאו בפני עדויות בדבר הפרטים שנכללו באותו פתק. כך למשל לא ברור אם כלל מספר רישוי בלבד או תיאור של הרכב.

על פתק זה לא ניתן לבסס טענה כי רכבו של הנאשם שוכפל, ולא ניתן לשלול טעות אפשרית של ספרה ברישום מספר הרישוי של אותו רכב פוגע.

גם אם אקבל כי אכן היה פתק כאמור, אין בו כדי להוות ראיה כלשהי, שכן המדובר בעדות שמועה (מפי הנאשם) אודות עדות השמועה (מפי אותו מתקשר). הנאשם שמע על האירוע מפי האדם שהתקשר אליו, ואף זה האחרון אינו יכול לומר האם יש בפתק אמת כלשהי. כך לדוגמא, ולצורך ספקולציה בלבד, לא ניתן לשלול כי אדם שפגע ברכבו של אותו מתקשר, הניח במקום פתק עליו רשם מספר רישוי סתמי בכדי לנקות עצמו מחשד.

3. מעבר לכך, גם אם אקבל כי אכן כל האמור בפתק ובשיחת הטלפון הינו אמת, עדיין אין בכך כדי לבסס הגנת הנאשם באשר לשימוש ברכב שנה קודם לכן. הנאשם טען כי רכבו "הורד מהכביש" בחודש מרץ 2016, שבעה חודשים לאחר העבירות דנן. הנאשם לא ביסס טענה כי הרכב סבל מנזק שאינו ניתן לשיקום והציג תמונה של הרכב במוסך ממנה לא ניתן ללמוד על נזק כבד דווקא.

הנאשם לא הציג מסמך כלשהי לפיו רשיון הרכב בוטל במשרד הרישוי, ויש להניח כי למעשה אין לו ידיעה אמיתית בדבר גורל הרכב לאחר שקיבל את תגמולי הביטוח בגינו.

לא ניתן לשלול, כי כפי שהדבר נעשה לעתים קרובות, רכב לאחר תאונה משוקם, ועל אף שהנאשם זוכה לקבל תגמולי ביטוח, הוא חוזר לכשירות במועד מאוחר יותר. כבר אירעו מקרים בהם חברת הביטוח לא דאגה לביטול רישיון הרכב או העברת הבעלות על שמה או על שם מי שרכש ממנה את הרכב (וראו לדוגמא ע"פ 40590/07 **מנורה חב' לביטוח בע"מ נ' מדינת ישראל**).

4. להשלמת התמונה יצוין כי מעבר לאותן שיחות טלפון (שלא הוכחו), לא הובא בדל ראיה אחר לביסוס הטענה בדבר שכפול הרכב. הנאשם לא טען כי התקבלו אצלו דוחות אחרים או חיובים בגין שימוש בכביש אגרה וכיו"ב. המדובר באירוע חד פעמי, והדעת נותנת כי מי שפעל וזייף מספר רישוי של רכב או שכפל אותו, יעשה בכך שימוש לצרכים אלה.

יתרה מכך, אין חולק כי **העבירות דנן בוצעו בכביש סמוך לביתו של הנאשם**, עובדה המחזקת את ההנחה כי השימוש ברכב נעשה על ידו או על ידי בני ביתו, ולא בידי מזייף הרכב, אשר לאורך תקופת שימוש הבלתי חוקי ברכב ביצע שתי עבירות בלבד, אשר באופן מקרי בוצעו שתיהן באותו לילה בסמוך לבית הנאשם.

מעבר לאמור לעיל יוער כי ככל שמדובר בזיוף מספר רישוי של רכב, לעתים קרובות ניתן למצוא אי התאמה בין

דגמי כלי הרכב, או צבעם, ואין הכרח כי מספר הרישוי המזויף יורכב על רכב זהה לחלוטין לדגם המקורי. בהקשר זה טען **הנאשם כי התייעץ** "עם שמאי וגם עם חבר שהוא בוחן... וכולם אמרו שזה לא אותו החלק האחורי של הרכב שלי". עם זאת, למרות טענה זו של הנאשם הוא לא הביא בפניי ראיה כלשהי כי מדובר ברכב אחר. **אותם שמאי ובוחן לא הובאו לעדות**, והנאשם אף לא פירט כיצד הגיעו אותם מומחים למסקנה כי מדובר ברכב אחר. בעניין זה העיד הנאשם רק כי "בחלק האחורי של הרכב יש מדבקה שהודבקה ויש פס ניקל... אשר לא מתבטא בצילום". כלומר הנאשם עצמו מאשר כי אותם הבדלים לא נראים בתמונות שהוצגו.

מכל האמור לעיל מסקנתי היא כי הנאשם לא הצליח לבסס ולו במעט את טענתו כי הרכב שצולם אינו רכבו שלו. לפיכך חזקת הבעלות כפי שהוסברה לעיל ממשיכה לחול נגדו.

ג. האם סתר הנאשם את חזקת הבעלות?

1. הנאשם הקדים וטען כי אינו נוהג ברכבו בשעות בהן בוצעו העבירות (כאמור לעיל, בין השעה 4 לשעה 4:30 בבוקר). בטענה מסוג זה אין די, וכאמור לעיל על פי חזקת הבעלות על הנאשם להראות מי הוא שנהג ברכבו.

הנאשם אישר כי בין הנוהגים ברכב גם אשתו ובתו. הנאשם הביא לעדות את אשתו אשר העידה כי "בעלי לא היה מחוץ לבית בשעה 4 לפנות בוקר", אולם מסתבר כי **כלל לא ידעה לומר מתי היה האירוע** וסברה כי "זה היה אחרי שהוא הורד מהכביש, אז איך זה שלנו?". מובן כי טענת העדה כלל אינה מתיישבת עם טענות הנאשם והתאריכים שאינם שנויים במחלוקת. מעבר לדברים אלה לא תרמה העדה דבר להבהרת המחלוקת, ואישרה כי למעשה כל הידוע לה הם הדברים ששמעה מבעלה הנאשם.

בתו של הנאשם כלל לא הובאה לעדות, ולדברי הנאשם במועד הרלוונטי לא הייתה בארץ. טענה זו לא הוכחה בדרך כלשהי, על אף שכבר בדיון המקדים בתיק, בפני כב' השופטת פרסון, הועמד הנאשם על הצורך לסתור את חזקת הבעלות ואת השימוש ברכב בידי בני משפחתו וטען כי יוכל להוכיח את היעדרות בתו מהארץ באמצעות צילום דרכונה, אלא שכאמור לעיל לא עשה כן.

בנסיבות אלה, לא רק שהנאשם לא סתר את חזקת הבעלות בכך שלא הצליח להראות מי הוא שעשה שימוש ברכבו, אלא שכלל הנסיבות דווקא מחזקות את ההנחה כי השימוש ברכב היה על ידו.

ד. סיכומי של דבר:

לאור כל האמור לעיל אני קובע כי הנאשם לא ביסס כנדרש טענתו כי הרכב שביצע את העבירות אינו רכבו, לא העלה ספק סביר המחייב הפרכה מצד המאשימה ולא סתר את חזקת הבעלות לפיה הוא האחראי לעבירות שבוצעו ברכב שבבעלותו.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו כאמור לעיל.

עקב יציאתי לחופשת שבתון ובהסכמת הצדדים ניתנה הכרעת הדין שלא בנוכחותם. המזכירות תמציא את ההחלטה.

התיק נקבע לטיעון לעונש ליום 16.4 בשעה 11. מאחר ומדובר בעבירות אשר הפכו בינתיים לעבירות מסוג ברירת משפט, רשאי הנאשם להגיש טיעון בכתב לעונש ובמקרה כזה יהיה פטור מהופעה לדיון. אם לא יוגש טיעון כאמור ולא יתייצב הנאשם לדיון, אגזור את עונשו לאחר שאשמע ואשקול את טענות המאשימה.

ניתנה היום, 21 פברואר 2018.